

İpek Böceği

Şerife DURNA

Eşikten atlamak için beklediğim zamana aldırış etmiyorum. Zaman beni ittirmekten çoktan elini ayağını çekmiş, her şeyi bana bırakmış, özgürce harcamam için. Artık hiçbir kısıtlamaya tabi değilim. Sadece önümdeki şu engeli aşmamı geciktiren anı bekliyorum. Biraz sonra göreceklerim, her ne kadar beni üzecek de olsa, geçeceğim taraftaki yolcuların bana soracaklarına kesin bir açıklama getirmekten başka bir işe yaramayacak. Bunu nerden biliyorsun dersenez, neden bu kadar beklediğimi öğrenmek istemeyecek kadar meraksız olabileceklerini sanmıyorum da ondan. Kimsenin öbür taraftan bu tarafa geçerken bekleme isteğinin olmadığını görüyorum da ondan. Kimse eşikte kalmıyor. Bir an önce atlayıp geçmek istiyor. Hızlı hızlı geçiyorlar, aceleleri varmış gibi. Ama benim hiç acelem yok. Bu kadar bekledikten sonra sonucu görmek, yükümü daha da hafifletmek isteği, sabrını ustalık mertebesine ulaştırmış bir ipek böceğinin, kozasını yırtmadan dışarı çıkabilme isteği idi.

Başka bir örneği var mı bilemem? Ben kendi hayatımdan mesulüm. Hayattayken de sabırla olan bağım beni hep dehşete düşürmüştür. Korkakların mı yoksa cesurların mı daha sabırlı olduğunu bana sorarsanız, aklın kötülüklerinden korkup, cesaretini saklayanlar derim. Sabırla bekleyen cesurdur, aklına koyduğu kötülüğü yapmaktan caymayı ister. Kimin daha sabırlı olduğu, onun gelmesine bağlıydı. Gitmeyecek olan bendim. Günlerce, aylarca bekledim, ara sıra yokladım, gelip gelmeyeceğini anlamak için. Korkuyordu... Yüz yüze gelmek istemediği için, soracaklarıma cevap veremeyeceği için. Geçmişinin eşelenmesinden hep korkardı. Soru sorulmasından hoşlanmazdı. Gözü döner, kendini kaybederdi. Ona her gün yazmak ekmeğimden, suyumdan daha öncelikliydi. Soramadığım bütün soruları sorarak benden ne istediğini öğrenmeye çalışıyordum. Bu bekleyiş sırasında sinirlerimin tel tel gerilmesi, yazdıklarımı okuyor mu merakından başka bir şey değildi. Bazen sayfalar yetmiyordu öfke, hınç dolu satırlara. Uzun zaman beklemiş olmalıyım ki, yanında, en yakınındayken bir kelime bile edemeyişimi, karnımdaki urun bu kadar büyüyüp, taş gibi olduğu yere çakılıp kalmasını; ancak her gün yemeden içmeden yazarsam eritebileceğime bağlamıştım.

Öfkenin, merhametle buluştuğu anlarda artık yorulmuş olmanın rehavetiyle dökülen her satırda nefretin de yavaş yavaş azaldığını hissediyordum. O zaman ara verip, günlük işlere dönmenin iyi olacağını sanıyordum. Kaldığım yerden devam edemeyeceğim korkusuyla yeniden oturuyor, saatlerce orda kalıyordum. Tek taraflı merhamet çağrılarına, bazen bir satırla cevap aldığım oluyordu. Bunun beni daha da delirteceğini ama hiç karşılık vermemesinden daha etkili olacağını, orda olduğunu, okuduğunu bilmemi istiyordu. Hiçbir soruyu muhatap almıyor, hiçbir satırı değerlendirmiyordu. Ona anımsattıklarımı hatırlamıyor, onu iyi tanıdığımı belli etmiyordu. Yazdığı birkaç anlamsız kelime yetmiyordu beni durdurmaya.

Parmaklarımın uyuştığı, yazmaktan ve beklemekten yorulduğum bir gün kapım çalındı. Geleceğini biliyordum. Kapıyı açtığımda o güne kadar görmediğim öfkeyi görmüştüm gözlerinde. Daha önce duyduğum korkuların hiçbirini duymuyor sadece bakıyordum. O anda ne hissettiğini anlamak için, gözünün içine bakıyor, sarılmasını ve bir damla yaşın saçlarımın arasına düşmesini bekliyordum. Beklediğim sadece bir damla yaştı bunca zamandan sonra. Ellerini boynuma sardığında hiç kurtulma isteğimin olmadığını, tamamen kendimi ellerine bıraktığımı, sıkışan parmaklarında terin sıcaklığını, gırtlığımdaki acının fazla sürmediğini, nefesimin bittiğini hissettim.

Gerisini ben bilmiyorum. O biliyor. Ben sadece adaletin gerçekleşip gerçekleşmediğini bekliyorum. Biraz sonra karar açıklanacak. Sütunların arasında dolaşıyorum. İçeride ne olduğunu merak etmiyorum. Dolanıyorum kalabalıkların içinde, dosyaların arasında, gözümü kapıdan ayırmadan. İçerden çıkan kadınların çığılığı ile koştum, tanıyordum onları. Dövünerek çıktılar “geçer mi 25 yıl” diye kendilerini yerden yere vuruyorlardı ben orayı terk ederken.

Eşiği atladığımda kaç yılı arkada bıraktığımı bile hatırlamıyordum.